

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: B. M. **D.**, nar. ..., státní příslušnost USA, naposledy pobytem ZZC Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, odbor cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křížíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.1.2014 č.j. KRPA-95979-16/ČJ-2014-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 28.1.2014 č.j. KRPA-35978-16/ČJ-2014-000022, kterým žalovaný rozhodl, že se žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zajišťuje za účelem předání podle použitelného právního předpisu Evropských společenství (Nařízení Evropského parlamentu a Rady - EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Žalobce v žalobě uvedl, že se tímto rozhodnutím cítí být zkrácen na svých právech. Žalobce se odvolal na článek 28 Dublinského nařízení, který se týká zajištění za účelem přemístění. V tomto článku se stanovuje poměrně přísné kritérium pro zajištění cizince za účelem přemístění. Žalobce citoval z tohoto nařízení, kde je uvedeno, že členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení, členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku, na základě posouzení každého jednotlivého případu a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření, zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení, a pokud jde o podmínky zajištění a záruky vztahující se na zajištěné osoby, použijí se na provádění přemístění do příslušného členského státu články 9, 10 a 11 Směrnice 213/33/EU. Žalobce poukázal na to, že nová verze Dublinského nařízení, tzv. Dublin III, je účinná od 1.1.2014 a jeho ustanovení nebyla ještě řádně promítnuta do právního pořádku ČR.

Žalobce namítá, že byl zajištěn pouze z důvodu aplikace Dublinského nařízení. Po příjezdu do ČR se dobrovolně obrátil na policii za účelem projevení úmyslu požádat v ČR o mezinárodní ochranu. Dle žalobce z napadeného rozhodnutí plyne, že jediným důvodem k zajištění žalobce je skutečnost, že požádal v minulosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě a tudíž se na něj vztahuje Dublinské nařízení. Žalobce se domnívá, že rozhodnutí je v rozporu jak s článkem 28 Dublinského nařízení, tak i se zákonem o azylu a Úmluvou OSN o právním postavení uprchlíků. Dle žalobce správní orgán nekonal v souladu s článkem 31 Úmluvy OSN o právním postavení uprchlíků, podle kterého:

1. smluvní státy se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost,
2. státy nebudou na pohyb takových uprchlíků uplatňovat jiná omezení, než jaká jsou nezbytná, a taková omezení budou uplatněna pouze do té doby, než jejich postavení v zemi bude upraveno nebo než obdrží povolení vstupu do jiné země. Smluvní státy povolí takovým uprchlíkům rozumnou lhůtu a poskytnou všechny potřebné prostředky k získání povolení vstupu do jiné země.

Žalobce dále uvedl, že neexistuje vážné nebezpečí jeho útěku a v jeho případě došlo k automatickému zajištění, aniž by správní orgán posoudil jeho případ individuálně, především s ohledem na existenci vážného nebezpečí útěku.

Další námitkou byla námitka nepřiměřenosti zajištění, kdy žalobce uvedl, že stejný požadavek přiměřenosti zajištění upravuje i článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, podle kterého má stát povinnost zajistit, že detence je použita pouze po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě. Pokud jde o žalobce, nemá předchozí historii nerespektování právního řádu, na policii se obrátil dobrovolně a není u něj vážné nebezpečí útěku.

Dále žalobce namítal nepoužití alternativ k zajištění. Správní orgán nesplnil svou povinnost zkoumat možnost využití mírnějších prostředků než žalobcovo zajištění, a to prostředků upravených v § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) č.j. 7 As 107/2012-40 ze dne 18.10.2012, ve kterém NSS dovodil, že policie je povinna zkoumat, jestli je možno využít

mírnějších opatření než zajištění i při zajištění cizince za účelem předání podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce se alternativami k zajištění žalovaný zabýval nedostatečně. Dle žalobce porušil žalovaný povinnost podle § 3a bod 4 zákona o azylu, když neumožnil žalobci učinit prohlášení o úmyslu požádat v ČR o mezinárodní ochranu. Dle žalobce měl správní orgán přistoupit jenom k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců a stanovit dobu k opuštění území. Dle žalobce je postup správního orgánu v rozporu se zásadou přiměřenosti zakotvenou v § 2 odst. 3 správního řádu. Rovněž tak je v rozporu s ust. § 3 správního řádu, podle kterého je povinností správního orgánu zjistit náležitě skutkový stav. Žalobce vytkl žalovanému rovněž nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí a tak rozpor s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Podle žalobce je jeho zajištění v rozporu s článkem 8 Úmluvy, protože závažně narušilo jeho soukromý život a toto narušení nebylo přiměřené sledovanému cíli a nebylo ani nevyhnutelné. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

K žalobě se vyjádřil žalovaný a uvedl, že při rozhodování vycházel ze skutečného zjištění stavu věci a neodchýlil se od diskrece správního uvážení. Poukázal na to, že žalobce před zahájením řízení o správním vyhoštění pobýval minimálně 27.1.2014 na území bez víza a bylo současně prokázáno, že s ním bylo vedeno řízení o udělení azylu na území jiného smluvního státu, který aplikuje postup podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s ust. § 129 zákona o pobytu cizinců. Poukázal na to, že k závěru zajistit žalobce dospěl po zhodnocení žalobcova chování, který se svévolně pohyboval na území schengenského prostoru, i když věděl, že nemá platné oprávnění k pobytu či vízum, které by ho k tomu opravňovalo. Nepodrobil se rozhodnutí jiného členského státu a z území takového členského státu vystoupil, přičemž se neoprávněně zdržoval na území ČR. Žalovaný poukázal na to, že se žalobce obdobného jednání dle sdělení Interpolu Francie č.j. PPR-16031/MPS-2014-OD1-CZ590378/2014-JL dopustil v roce 2010 ve Francii, kam nelegálně vstoupil. Žalobce odcestoval z Francie, kde požádal o přiznání mezinárodní ochrany, zcela bez finančních prostředků a svou cestu odůvodnil tím, že se tak rozhodl z důvodu postupného vylučování. Dle žalovaného toto zjištění odůvodňuje závěr, že by se cizinec sám dobrovolně nevrátil na území Francie, kam by byl na základě výsledků Dublinského řízení povinen vycestovat.

K argumentaci žalobce, že se dostavil k policii dobrovolně, žalovaný uvedl, že naopak byl žalobce zajištěn podle zákona o Policii ČR poté, co byl kontrolován hlídkou Policie ČR na Hlavním nádraží v Praze. V protokolu o podání vysvětlení a vyjádření účastníka řízení není zřejmé, že by žalobce měl v úmyslu v ČR požádat o udělení azylu, ale bylo z nich pouze zjištěno to, že přicestoval za svými přáteli se sociální sítí Facebook, jejichž jméno nezná.

Žalovaný nesouhlasí také s námitkou, která se týká toho, že by snad dostatečně nezabýval využitím mírnějších opatření. K tomu žalovaný uvedl, že si lze jen těžko představit, že policie vyvolá zahájení dublinského řízení a ztratí dohled nad cizincem, který se svévolně pohybuje po územích členských států EU. Žalovaný dále uvedl, že žalobce úmyslně vstoupil na území z bezpečné země, aniž by disponoval finančními prostředky či adresou, kde by se mohl zdržovat. Za této situace aplikace mírnějších prostředků nebyla možná, neboť § 123b

zákona o pobytu cizinců rozlišuje dva typy mírnějších prostředků, než je zajištění, a to složení finančních prostředků či povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně policii hlásit ve lhůtě stanovené policií. Žalobce nemá finanční prostředky ke složení finanční kauce a na území není místo, kde by se mohl zdržovat. Nelze napadat správní orgán, že mírnější prostředky za účelem vycestování neuložil. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili podle § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlas oba účastníci.

Městský soud v Praze vycházel z obsahu správního spisu a věc posoudil takto:

V přezkoumávané věci bylo rozhodováno o žalobcově zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU přede dnem 13.1.2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

V případě žalobce se jedná o cizince, který do protokolu o podání vysvětlení sepsaného dne 28.1.2014 uvedl, že přicestoval do ČR vlakem z Francie s přestupem v Německu. Přijel do ČR požádat o ochranu formou azylu. Ve Francii nebyla dle jeho výpovědi respektována jeho práva. Jeho žádost o azyl byla v prvním stupni zamítnuta, žaloba pak byla také zamítnuta a výsledek řízení o kasační stížnosti zatím nezná. Do ČR přicestoval z toho důvodu, že zde má přátele a postupným vylučováním dospěl k závěru, že ČR je zemí, kde chce požádat o azyl. Přátele zná přes Facebook, již v roce 2008 v ČR bydlel a poznal je. Je s nimi v kontaktu jen přes počítač, jména si přesně nepamatuje. Žalobce pas nemá, neboť jej odevzdal na ambasádě v Bratislavě v roce 2009. Nyní se domníval, že jeho doklad z Francie postačuje a nepotřebuje žádné vízum. Ubytování si v ČR nezajistil, neboť se obával, že by se to ve Francii někdo dozvěděl a nenechali by ho odcestovat.

Ze správního spisu není zřejmé, zda se žalobce sám na policii přihlásil, ale je zřejmé, že policie, hlídka oddělení cizinecké policie, byla vyslána na pokyn koordinátora do prostoru Praha 2, Hlavní nádraží, ke kontrole osoby státní příslušnost USA. Při této kontrole bylo zjištěno, že žalobce nemá povolení k pobytu ani doklad k prokázání totožnosti. Žalobce zároveň při této kontrole požádal o azyl v ČR.

Provedenou lustrací pak policie zjistila, že žalobce je držitelem povolení k pobytu vydaného policejní prefekturou v Paříži platného od 10.11.2011 do 9.2.2012. Ze záznamu francouzské policie bylo zjištěno, že v roce 2010 vstoupil na území Francie nelegálně.

Žalovaný pak vydal dne 28.1.2014 rozhodnutí o žalobcově zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vyšel přitom z použitelného právního předpisu Evropských společenství (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, v průběhu kterého bude rozhodnuto o předání na území příslušného členského státu EU.

V podané žalobě žalobce namítal, že je zakázáno zajištění pouze z důvodu aplikace Dublinského nařízení.

Soud žalobci nedal za pravdu v jeho tvrzení, že o jeho zajištění byl rozhodnuto pouze z toho důvodu, že požádal v minulosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě a vztahuje se na něj Dublinské nařízení.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vycházel při rozhodování v této věci z ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU přede dnem 13.1.2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství.

Správní orgán posoudil, zda v případě žalobce je možno využít zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení je zvláštním opatřením za účelem vycestování z území:

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „ finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan ČR nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území.

Žalovaný odůvodnil, proč nepřikročil k použití těchto zvláštních opatření. Z výpovědi žalobce zjistil, že žalobce nemá na území ČR pobyt, navštívil své přátele, které zná z Facebooku a jejich bydliště nezná. Uvedl také, že nemá finanční prostředky a očekával, že mu jeho přátelé finančně vypomohou.

Soud dospěl k závěru, že žalovaný v případě žalobce, kdy nastala situace, že bylo třeba zajistit jeho předání do jiného státu EU, nebylo možno použít uvedená zvláštní opatření. Žalobce bydliště na území ČR nemá, nemohl uvést adresu svých přátel a rovněž tak nedisponuje žádnými finančními prostředky. Je také prokázáno, že se na žalobce vztahuje Dublinské nařízení, a tudíž je dán důvod pro jeho předání do státu, v němž požádal o mezinárodní ochranu. K žalobcovu zajištění nedošlo z toho důvodu, že se na něj vztahuje Dublinské nařízení, ale z toho důvodu, že bylo třeba zajistit jeho předání do Francie a bez toho, že by bylo známo žalobcovo bydliště, a bez finanční záruky, nebylo možno v jeho případě předpokládat, že k tomuto předání dojde.

Žalobce tvrdil, že se sám policii přihlásil a chtěl požádat, resp. požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR, avšak tato skutečnost dle soudu nic nemění na tom, že v případě žalobce nejsou dány záruky toho, že k jeho předání do jiné země EU dojde ve stanovené lhůtě, pokud nebude žalobce zajištěn, resp. k dispozici správním orgánům, které předání zajišťují.

Nelze proto v případě žalobce shledat jím namítanou nepřiměřenost zajištění, případně neexistenci vážného nebezpečí útěku.

Soud poukazuje na to, že žalobce do ČR přicestoval bez dokladů, které opravňují jeho pobyt na území ČR a sám zmínil, že to bylo tak, že do ČR přicestoval z důvodu postupného vylučování, kdy ve Francii neuspěl se svou žádostí o udělení mezinárodní ochrany.

Soud přisvědčil žalovanému v tom, že právě z těchto důvodů je dána obava, že by žalobce mohl utéci. Toto dovodil správní orgán z předchozího jednání žalobce, který se svévolně pohyboval na území schengenského prostoru, aniž by měl k tomuto pobytu povolení nebo vízum.

Soud rovněž nedal žalobci za pravdu v jeho tvrzení, že zajištění je nepřiměřené, neboť důvody, které vedly správní orgán k tomuto kroku, jak bylo již shora zmíněno, jsou dány, neboť žalobcovo jednání, které předcházelo jeho zajištění, nedává záruku, že žalobce setrvá na určitém konkrétním místě, kde bude správním orgánem k dosažení. Jak bylo již shora uvedeno, nebylo možno použít alternativní formy, tedy mírnější prostředky, právě z důvodu neexistence žalobcova bydliště a nedostatku finančních prostředků pro složení finanční záruky. Správní orgán vyhodnotil i dosavadní žalobcovo jednání, kdy pobýval na území ČR a cestoval po schengenském prostoru, aniž by k tomu byl oprávněn a aniž by vlastnil vízum pro tento pobyt.

Soud neshledal, že by správní orgán porušil povinnosti stanovené v § 3 a § 2 správního řádu. Skutkový stav byl náležitě zjištěn a nelze přisvědčit žalobci, že absentují podmínky zajištění stanovené Dublinským nařízením.

Pokud snad žalobce uváděl, že byl tímto zajištěním v podstatě stíhán za to, že vstoupil na území ČR bez povolení, nelze jeho tvrzení přisvědčit. Samo zajištění není stíháním, ale je prostředkem k realizaci předání cizince do státu EU, který je příslušný pro vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle Dublinského nařízení. V případě žalobce bylo třeba přistoupit k určitému omezení, kterým je zajištění, avšak jedná se pouze o nezbytné omezení a pouze do té doby, než bude žalobcovo postavení upraveno, než bude obdrženo povolení vstupu do jiné země.

V případě žalobce bylo tedy postupováno v souladu s Dublinským nařízením, na základě posouzení jeho individuálního případu. Soud neshledal důvodnou námitku, v níž žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno. Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný uvedl důvody výroku rozhodnutí a podklady pro jeho vydání. Rovněž tak uvedl, jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů. Doba, na kterou byl žalobce zajištěn, byla stanovena přiměřeně úkonům, které je třeba učinit k tomu, aby byl žalobce předán do jiného státu EU podle Dublinského nařízení. Žalovaný se zabýval posouzením přiměřenosti tohoto zajištění a podrobně se zabýval i otázkou nebezpečí žalobcova útěku a vyhodnotil, proč nebylo možno přistoupit k mírnějším opatřením.

Soud v tomto postupu neshledal žádné pochybení nebo odklon od právních předpisů nebo nesoulad se skutečnostmi, které byly v průběhu správního řízení zjištěny.

Soud si je vědom toho, že zajištění jednotlivce je určitým zásahem do jeho soukromí, ale v případě žalobce k tomuto zásahu došlo na základě zákonem stanovených podmínek a po individuálním posouzení jeho situace.

Soud, jak shora již bylo uvedeno, neshledal námitky, které žalobce v žalobě vznesl, důvodnými. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců, v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a soud v tomto postupu neshledal žádné pochybení. Z těchto důvodů proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 27. března 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová